

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2024 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: Parafii (...)w M.

z udziałem: E. (...)sp. z o.o. w P.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy i uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 26 września 2017 r.

sygn. akt I Ns 1162/15

postanawia

I. zamknąć rozprawę;

II. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. oddalić wniosek,

2. kosztami postępowania obciążyć wnioskodawcę i uczestnika w zakresie przez nich poniesionym;

III. oddalić apelację uczestnika w pozostałej części;

IV. oddalić apelację wnioskodawcy;

V. kosztami postępowania apelacyjnego obciążyć wnioskodawcę i uczestnika w zakresie przez nich poniesionym.

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu:

1. ustanowił na rzecz E. (...)sp. z o.o. w P. odpłatną służebność przesyłu:

1) na nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), obręb M., zapisanej w księdze wieczystej (...) polegającej na istnieniu urządzeń przesyłowych w postaci linii Sn 15kV o łącznej długości 112mb z jednym słupem

pojedynczym, z drogą dojazdową wzdłuż granicy zachodniej działki o długości 390m i szerokości 3m, wraz z pasem służebności przesyłu o powierzchni 1954m²,

2) na nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), obręb M., zapisanej w księdze wieczystej (...) polegającą na istnieniu urządzeń przesyłowych w postaci linii nn 0,4kV o długości 522mb z 11 słupami pojedynczymi wraz z pasem służebności przesyłu o powierzchni 1566m²,

3) na nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), obręb M., zapisanej w księdze wieczystej (...) polegającą na istnieniu urządzeń przesyłowych w postaci linii Sn 15kV wraz z pasem służebności przesyłu o powierzchni 315m²,

4) na nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), obręb M., zapisanej w księdze wieczystej (...) polegającą na istnieniu urządzeń przesyłowych w postaci linii Sn 15kV o długości 187mb z jednym słupem pojedynczym i jednym słupem A-owym wraz z pasem służebności przesyłu o powierzchni 1795m²,

5) na nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), obręb M., zapisanej w księdze wieczystej (...) polegającą na istnieniu urządzeń przesyłowych w postaci linii Sn 15kV o długości 20mb wraz z pasem służebności przesyłu o powierzchni 192m²,

6) przebiegu wskazanym na mapach ewidencyjnych stanowiących załączniki do opinii biegłej sądowej E. W. sporządzonej w sprawie I Ns 1162/15 Sądu Rejonowego w Wągrowcu – dla wariantu II, a także polegającą na prawie korzystania z powyższych nieruchomości w zakresie niezbędnym do dokonywania konserwacji, remontów i modernizacji linii energetycznych, wraz z prawem wejścia i wjazdu odpowiednim sprzętem, a także władania, używania, korzystania i pobierania pożytków z urządzeń elektroenergetycznych oraz korzystania z nich, jak również na prawie swobodnego dostępu do tych urządzeń pracowników służb eksploatacyjnych w celu usuwania drobnych awarii, wykonywania bieżących prac eksploatacyjnych i konserwacyjnych oraz wprowadzania i wyprowadzania nowych obwodów energetycznych z urządzeń już istniejących, w tym przyłączania do sieci energetycznej nowych podmiotów z istniejącej infrastruktury przesyłowej,

2. zasądził od uczestnika E. (...) sp. z o.o. w P. na rzecz wnioskodawcy Parafii (...) w M. kwotę 25.100zł (dwadzieścia pięć tysięcy sto złotych) tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu opisanych w punkcie 1 sentencji,

3. zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy 7171,01zł tytułem kosztów sądowych oraz kwotę 497zł tytułem kosztów zastępstwa,

4. w pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciążył uczestnika postępowania,

5. nakazał kasie sądu zwrócić uczestnikowi 111,54zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na biegłego.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez wnioskodawcę i uczestnika.

Uczestnik zaskarżył postanowienie w całości, zarzucając Sądowi I instancji:

I. naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia poprzez:

l. naruszenie art. 233 S I kpc w zw. z 230/ 231 i 227 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczenie swobodnej oceny dowodów (w tym dowodu z opinii biegłych):

a) w zakresie braku ustalenia początkowej daty zasiedzenia i końcowej i nie zbadania przedmiotowego zarzutu w zakresie zgłoszonym przez uczestnika w odpowiedzi na wniosek, pomimo wykazania przesłanej skutkujących zasiedzeniem służebności przez uczestnika,

b) w zakresie przyjęcia przez Sąd I instancji wartości współczynnika „k” współkorzystania z pasa służebności przez wnioskodawcę i uczestnika na poziomie 0,5, choć współczynnik ten określony na takim poziomie przez biegłego jest zawyżony i nie odpowiada rzeczywistemu stopniu ingerencji uczestnika, mając na uwadze charakter urządzeń a także zagospodarowanie nieruchomości, ponadto w zakresie wartości przedmiotowego współczynnika biegli powołani w sprawie określili go na odmiennym poziomie, które to rozbieżności nie zostały przez sąd I instancji wyjaśnione,

c) W zakresie przyjęcia przez Sąd I instancji szerokości pasa służebności niezbędnego dla bieżącej eksploatacji sieci której fragment znajduje się na nieruchomości wnioskodawcy w oparciu o opinię biegłej W. i zapisy planu miejscowego, z pominięciem ustaleń biegłego specjalisty z dziedziny elektroenergetyk - biegłego M., pomimo że to biegły M. posiada wiedzę specjalną na temat eksploatacji sieci przesyłowej i szerokości pasów niezbędnych dla wykonywania czynności eksploatacyjnych w ramach służebności, a plan miejscowy nie jest aktem odnoszącym się do służebności a zatem nie może być podstawą ustalania szerokości pasów a także poprzez brak dostatecznego wyjaśnienia przez Sąd I instancji rozbieżności opinii w ww. zakresie

2. naruszenie art. 278 S I k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. oraz art. 289 kpc w zw. z 272 k.p.c. poprzez wydanie przez Sąd I Instancji rozstrzygnięcia na podstawie opinii sporządzonej przez biegłą A. W. pomimo sprzeczności jej treści i wniosków z opinią biegłego Z. M. i licznym zastrzeżeniami uczestnika w tym zakresie a także poprzez zaniechaniu przez Sąd I Instancji konfrontacji biegłych Z. M. oraz A. W., pomimo iż biegła W. w sposób wykraczający poza tezę dowodową sądu ustaliła wartości współczynnika współkorzystania „k” oraz szerokości pasa służebności przesyłu, które to okoliczności stanowiły przedmiot opinii biegłego Z. M., a biegli określili jego wartość na znacząco odmiennym poziomie, w związku z czym nie zostały dostatecznie wyjaśnione sprzeczności, niejasności opinii, co miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez ustalenie szerokości pasa służebności wykraczającego poza pas faktycznie przez uczestnika oraz przyjęcie wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu w oparciu o zawyżoną wartość w/w współczynnika „k” i szerokości pasa, jak również poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż opinia jednego biegłego jest lepsza od opinii drugiego biegłego,

3. naruszenie art. 620 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 520 s 2k.p.c. i nie zastosowanie art. 520 S I k.p.c., co skutkowało obciążeniem uczestnika kosztami postępowania w całości.

II. prawa materialnego, poprzez:

1. naruszenie art. 172 k.c. w zw. z art. 176 k.c. oraz art. 852 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. poprzez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie przedmiotowych przepisów, polegające na uznaniu, iż uczestnik nie nabył poprzez zasiedzenie prawa służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu (ewentualnie służebności przesyłu), polegającej na trwałym korzystaniu z urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na nieruchomościach wnioskodawcy, w poszczególnych datach wskazanych w odpowiedzi na wniosek, w tym w szczególności z dniem 05.12.2010 r.,

2. naruszenie art. 7 k.c. w zw. z 172 k.c. oraz w zw. z 352 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, które polegało na uznaniu, domniemanie dobrej wiary, działające na korzyść uczestnika nie mogło zostać wzięte pod uwagę/ podczas gdy budowa urządzeń przesyłowych miała miejsce przez Skarbu Państwa na gruncie należącym do Skarbu Państwa, który następnie wyposażył uczestnika (poprzednika prawnego) w majątek z dniem 05.12.1990 r./ co skutkowało błędnym uznaniem, że uczestnik w dacie początkowej posiadania prowadzącego do zasiedzenia nie był posiadaczem służebności w dobrej wierze,

3. naruszenie art. 348 i 340 k.c. w zw. z 292 kc., 352 kc., 335 kc poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, że uczestnik nie wykazał przeniesienia posiadania służebności, że domniemanie ciągłości posiadania zostało przez wnioskodawcę obalone, podczas gdy ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów w sposób jasny i oczywisty wynika następstwo prawne kolejnych Podmiotów, również w zakresie przeniesienia posiadania służebności przesyłu (służebności gruntowej o treści służebności przesyłu) na rzecz kolejnych podmiotów, aż ostatecznie na rzecz uczestnika E. (...)Sp. z o.o. podmiotu zajmującego się eksploatacją przedmiotowej sieci,

4. naruszenie art. art. 3051 i 3052 s I i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i błędne przyjęcie przez Sąd I instancji szerokości pasa służebności (pasa niezbędnego do bieżącej eksploatacji sieci) w oparciu o opinię biegłej W. oraz w oparciu o zapisy prawa miejscowego, pomimo że uczestnik w ramach eksploatacji sieci nie korzysta z tak ustalonej powierzchni i jest ona sprzeczna z istotą służebności a także z treścią opinii biegłego elektroenergetyka Z. M.

W oparciu o powyższe zarzuty uczestnik wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez:

- oddalenie żądania wnioskodawcy o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem z uwagi na podniesiony zarzut zasiedzenia, obciążenie wnioskodawcy kosztami postępowania i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w tym opłaty od pełnomocnictwa,

b) zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania za II instancję, w tym zasądzenie do wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie:

uchylenie zaskarżonego postępowania i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawca w apelacji zaskarżył postanowienie w części dotyczącej zasądzenia jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu ponad kwotę 25.100 zł. I wniósł o:

- zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt 2 poprzez zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwoty 45.900zł. tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu opisanych w pkt I sentencji w/w postanowienia;

- zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Wnioskodawca zarzucił Sądowi błąd ustaleniach faktycznych prowadzący w konsekwencji do naruszania przepisów art. 305² S 2 k.c. i art. 5 k.c. oraz art. 6 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż:

a) jednorazowe wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu należne wnioskodawcy nie powinno uwzględniać szkody z tytułu posadowienia słupów i obniżenia wartości nieruchomości;

b) wnioskodawca nie udowodnił braku szkody;

c) wnioskodawca nabył nieruchomość objętą wnioskiem nieodpłatnie, a więc nie poniósł szkody z tytułu obniżenia wartości nieruchomości.

We wzajemnych odpowiedziach na apelacje wnioskodawca i uczestnik wnieśli o oddalenie apelacji przeciwnika i obciążenie go kosztami postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie w dniu 9 marca 2018 r. Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc. do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny zagadnienia prawnego w sprawie P 10/16.

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2024 r. Sąd Okręgowy podjął postępowanie w sprawie i na podstawie art. 224 § 3 kpc. uprzedził pełnomocników wnioskodawcy i uczestnika o możliwości zamknięcia rozprawy i rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu niejawnym i zobowiązał ich do przedstawienia ostatecznego stanowiska w sprawie w terminie 7 dni pod rygorem uznania, że stanowisko nie uległo zmianie.

Wnioskodawca przedstawił stanowisko w piśmie z dnia 19 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że ustały podstawy do zawieszenia postępowania w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie przez Trybunał Konstytucyjny sprawy P10/16, mimo braku takiego rozstrzygnięcia. Sprawa P10/16 zawiązała przed Trybunałem Konstytucyjnym w 2016 r. i, poza uzyskaniem na etapie wstępnym stanowisk przez uczestników postępowania, nie zostały w sprawie tej podjęte żadne czynności zmierzające do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy zwracał się do Trybunału Konstytucyjnego o informację, czy i kiedy przewidywany jest termin rozstrzygnięcia wskazanej sprawy, jednak nie uzyskał takiej informacji (pismo Kierownika Sekretariatu Biura Służby Prawnej TK z dnia 15 kwietnia 2021 r. – k. 356 akt II Ca 778/19). W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że dalsze oczekiwanie na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego pozbawiałoby uczestników postępowania prawa do uzyskania rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Niezależnie od tego, Sąd Okręgowy miał na uwadze poważne wątpliwości zgłaszane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka co do nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r. (por. orzecznictwo powołane w uchwale składu 7 Sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22).

Apelacja uczestnika zasługiwała na uwzględnienie co do istoty sprawy.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy uznaje za własny na podstawie art. 382 kpc. Natomiast rozważania Sądu Rejonowego wymagają korekty w takim zakresie, w jakim pomijają fakt, że nieruchomości objęta wnioskiem w dacie posadowienia urządzeń przesyłowych znajdujących się na działkach wchodzących w jej skład była własnością Skarbu Państwa.

W świetle ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego zachodziły podstawy do uznania, że uczestnik nabył służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu w drodze zasiedzenia.

Na wstępie, nawiązując do wspomnianego zagadnienia poddanego pod osąd Trybunałowi Konstytucyjnemu w sprawie P 10/16, Sąd Okręgowy podziela ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego w kwestii dopuszczalności nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2019 r., II CSK 626/18 i powołane tam orzecznictwo.

Bezspornym było w niniejszej sprawie, że właścicielem przedmiotowej nieruchomości do dnia 10 kwietnia 1995 r., czyli do chwili nabycia jej przez wnioskodawcę na skutek orzeczenia Komicji Majątkowej w W..

Bezspornym było między wnioskodawcą i uczestnikiem, że urządzenia przesyłowe zostały posadowione na nieruchomości w latach 50-tych, 70-tych i 80-tych ubiegłego wieku, kiedy były własnością Skarbu Państwa.

Do dnia 31 stycznia 1989 r. obowiązywała – zgodnie z ówczesnym art. 128 kc – zasada jednolitego funduszu własności państwowej, która stanowiła, że własność państwowa przysługuje niepodzielnie państwu, natomiast państwowe osoby prawne, w granicach swojej zdolności prawnej, wykonują w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Bezspornym także było, że użytkownikiem (dzierzycielem) urządzeń było przedsiębiorstwo państwowe, które sprawowało władztwo faktyczne nad siecią urządzeń przesyłowych. Nawet w okresie obowiązywania jednolitej własności państwowej przedsiębiorstwo takie w stosunkach zewnętrznych mogło posiadać we własnym imieniu (a jedynie skutek – gdyby nastąpił w tym okresie – nabycia przez zasiedzenia następował na rzecz Skarbu Państwa), natomiast w stosunkach wewnętrznych wobec Skarbu Państwa było dzierzycielem (por. przykł. postanowienie SN z 13 stycznia 2016 r., V CSK 224/1 r., niepubl., wyrok SN z 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13, niepubl. i postanowienie SN z 12 stycznia 2012 r., IV CSK 183/11, niepubl.). Z uwagi na fakt, że nieruchomości władnąca i obciążona stanowiły własność Skarbu Państwa, nie można było mówić o posiadaniu służebności w okresie istnienia owej jednolitej własności państwowej. Uchylenie w dniu 1 lutego 1989 r. art. 128 k.c. w pierwotnym brzmieniu nie spowodowało uwłaszczenia z tym dniem państwowych osób prawnych, co do składników mienia państwowego znajdujących się w ich zarządzie (por. uchwałę SN z 18.06.1991 r., III CZP 38/90, niepubl. oraz postanowienie SN z 23.01.2013 r., I CSK 256/12, niepubl.). „Uwłaszczenie” takie nastąpiło dopiero z dniem 7 stycznia 1991 r. Za ugruntowane należy uznać w judykaturze Sądu Najwyższego stanowisko, że przekształcenie zarządu w odniesieniu do gruntów w prawo użytkowania wieczystego, a

w odniesieniu do znajdujących się na tych gruntach budynków, innych urządzeń i lokali w prawo własności nastąpiło w dniu 5 grudnia 1990 r. na podstawie przepisów art. 2 ust. 1 i 2 u.z.g.g.w.n., natomiast w odniesieniu do innych składników majątkowych – również w prawo własności – dokonano się w dniu 7 stycznia 1991 r. na podstawie przepisu art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6, zwanej dalej: „z.u.p.p.”). Do uwłaszczenia państwowych osób prawnych w zakresie urządzeń przesyłowych, wchodzących w skład ich przedsiębiorstw (art. 49 k.c. w ówczesnym brzmieniu), doszło nie z mocy art. 2 ust. 2 u.z.g.g.w.n., lecz z mocy ustawy z.u.p.p. – urządzenia przesyłowe (linie energetyczne) są zbiorem rzeczy ruchomych, a nie jedną rzeczą złożoną. Urządzeń takich, wchodzących w skład przedsiębiorstwa, nie można zatem uznać za „znajdujące się na gruntach”, co do których państwowa osoba prawna, do której należało to przedsiębiorstwo, uzyskiwała prawo użytkowania wieczystego, jeśli nie były one posadowione na tych właśnie gruntach, lecz na innych gruntach.

Owo uwłaszczenie, czyli nabycie z mocy prawa użytkowania wieczystego i własności budynków skutkowało nabyciem na własność urządzeń wchodzących w skład przedsiębiorstwa. Niewątpliwie, mimo wskazanych przekształceń własnościowych w stosunku do urządzeń, stan władztwa faktycznego nie uległ zmianie. Uwłaszczenie przedsiębiorstwa przesyłowego było jednoznaczne z przeniesieniem nań posiadania jako prawa związanego z prawem użytkowania wieczystego gruntu i własności budynków nieruchomości władnącej (części składowej nieruchomości – art. 50 kc.).

Nie budziły wątpliwości Sądu Okręgowego dokumenty przedłożone przez uczestnika, wykazujące przejście posiadania służebności z przedsiębiorstwa państwowego na powstałą w wyniku komercjalizacji spółkę akcyjną, a następnie na uczestnika.

Jeżeli z kolei chodzi o kwestię dobrej lub złej wiary posiadacza służebności, decydujące znaczenie ma stwierdzenie dobrej bądź złej wiary w momencie przeprowadzenia inwestycji i objęcia w posiadanie służebności. W takiej sytuacji jak niniejsza, tj. gdy urządzenia przesyłowe zostały posadowione na gruncie Skarbu Państwa, Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że przedsiębiorstwo przesyłowe, które z dniem 7 stycznia 1991 r. stało się użytkownikiem wieczystym nieruchomości władnącej i właścicielem urządzeń było posiadaczem służebności w dobrej wierze (por. uzasadnienie postanowienia SN z 16.12.2015 r., IV CSK 132/15, niepubl. oraz z 04.07.2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015/6/72).

Bieg terminu zasiedzenia należało zatem liczyć od dnia 7 stycznia 1991 r. Przy przyjętym i uzasadnionym wyżej założeniu istnienia dobrej wiary termin zasiedzenia wynosił 20 lat jak dla posiadacza zależnego w dobrej wierze, co oznacza, że termin ten upłynął 7 stycznia 2011 r.

Jednocześnie brak jest dowodu przerwy biegu terminu zasiedzenia.

Sąd Okręgowy podkreśla, że nie ma znaczenia dla biegu terminu zasiedzenia fakt, że wnioskodawca nabył nieruchomość na skutek orzeczenia Komisji Majątkowej w trakcie biegu terminu zasiedzenia od Skarbu Państwa. Nabycie to miało charakter pochodny, a nie pierwotny, nie wpływało na bieg terminu zasiedzenia biegnącego w stosunku do Skarbu Państwa od dnia 7 stycznia 1991 r., termin zasiedzenia biegł w dalszym ciągu w stosunku do kolejnego właściciela – wnioskodawcy. Nie można też uznać, by w okresie od dnia 7 stycznia 1991 r. wnioskodawca był pozbawiony możliwości dochodzenia swoich praw w kontekście biegu terminu zasiedzenia – termin biegł wobec Skarbu Państwa jako ówczesnego właściciela nieruchomości, będącego już wówczas odrębnym podmiotem prawnym od przedsiębiorstwa będącego właścicielem urządzeń przesyłowych.

W tym stanie rzecz należało uznać, że uczestnik nabył przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą przedmiotową nieruchomość w dniu 7 stycznia 2011 r., co czyni wniosek o jej ustanowienie bezzasadnym.

Na podstawie art. 386 § 1 kpc. w zw. z art. 13 § 2 kpc. zaskarżone postanowienie, na skutek apelacji uczestnika, podlegało zatem zmianie, a wniosek oddaleniu.

Apelacja wnioskodawców podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc. w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Sąd Okręgowy uznał przy tym, że mimo sprzeczności interesów, brak jest podstaw do skorzystania z kompetencji orzeczenia o kosztach niniejszego postępowania na podstawie art. 520 § 2 kpc. Uregulowanie sposobu korzystania przez uczestnika z nieruchomości wnioskodawcy leżało w interesie obu stron, ponieważ brak było jakiegokolwiek tytułu prawnego, którym uczestnik legitymowałby się w związku z tym korzystaniem. Jednocześnie strony nie doszły do porozumienia przedsądowego w kwestii uregulowania stanu prawnego korzystania z gruntu. Wymaga też podkreślenia, że uczestnik w przewidzianym do tego trybie nie podjął czynności w celu uzyskania orzeczenia stwierdzającego nabycie służebności przez zasiedzenie, nie podniósł również na etapie przedsądowym takiego zarzutu wobec wnioskodawcy. Dokonując wyboru podstawy prawnej rozstrzygnięcia o kosztach niniejszego postępowania Sąd Okręgowy miał na uwadze postawę przesądową uczestnika.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy o kosztach postępowania pierwszo- i drugoinstancyjnego pozasądowych orzekł na podstawie art. 520 § 1 kpc.

Apelacja uczestnika podlegała zatem częściowemu oddaleniu na podstawie art. 385 kpc. w zw. z art. 13 § 2 kpc. w części, w jakiej nie został uwzględniony jego wniosek o obciążenie wnioskodawcy kosztami postępowania w całości.

Ryszard Małecki